

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. únor 2011 č. 2 / 11

Kousky z deníku

23 10 2010 **Péefky**

Neboli vinše staročesky. Přišlo mnoho zasněžených chaloupek, několik Jičínů, svíčky, zvonečky. Taky hvězdná obloha a když jsi na hvězdu kliknul, vyletěla z oblohy holka, co se nestačila oblíct. Radši, kdyby takovejch bylo víc tady dole. Nahoře mají prý jinší starosti, když musí zachraňovat lidstvo před zvlčilými politiky a novináři.

Ale já bych měl taky posílat. Tak jsem vybral krávu, co mi ve slovenské Bytči okusovala karimatku na nosiči kola. Ale komu? V počítači mám adres 287, asi. Některým ani nemusím. Ti si dovedou vinšovat sami, nebo si to štěstízdraví zajistí jinak. A taky bych ukázněně neměl sít sítí zahltit. Tak jsem tím adresářem listoval a různě do rubriky kopie klikal. Většinou jsem se trefil, ale někde asi kliknul vedle. A to bylo nejlepší, jak se poslézeje ukázalo. Skvělé dobrodružství. Ti překliknutí, poněkud zapomenutí, se ozvali a bylo to znovushledání velmi milé. I když oni nevěděli, že k němu došlo omylem. Nojo. Omyl, náhoda, to jsou užitečné součásti našeho bytí.

24 12 2010 **Šplách u Pelíška**

8:30 Šíleně špinavá voda, žabinec. Spousta cizích lidí, nejstarší tak o 20 let

od mne dolů. Spousta psů, kteří se tu honějí, vrážejí do lidí, nikdo je neokřikne. Serou mne. Serou všude. I okolo Rampova totemu, kam jsem se pak šel podívat. Tohle je sprosté.

Co tu pohledávám? Jsem spoluzakladatel. No a co? Svět je už dávno dál. Příští rok, dá-li Pánbu, přijít dřív, kdy tu ještě nikdo není.

11:05 Svatba

Vladka a Jirka berou se na Valdické bráně. Asi po 17 letech, nebo víc, po seznámení a sestěhování. Pan starosta za nimi do věže. Firga frak, Vladky šaty neumím popsat. Nejspíš růžové. A dole u kolen s tkaničkou stažené. Kdyby to nebyla róba, asi drahá, řekl bych, že jako pytel. Důležité je, že oba jsou krásní. A to se frázím vyhýbám.

Hraje Štefan v růžovém motýlu. Kdo jiný by tak uměl. Celá řada u oken jsou stoly s ... No, to je žranice. Správná. Daleko bohatší, než „přátelské setkání“ městské. A co zákusků. Náhdera.

Hlavně ale, když jsme u srovnání, tak lidi. Hlavně lidi. Kteří si mají co říct. Jiný svět, než ten kravatářský. Už několikrát tihle dva zabodovali. Nedávno, když na setkání 17. listopadu u kašny přivezli svařák. Chtěl bych jim říct ... nojo. Slova, slova ... Dík.

Ale o tom setkání. Tolik zajímavých lidí. A každý něco přináší, když se s ním účelně mluví. Tak třeba jsem balil jednu malířku. Vlastně přišla sama. Vzpomínala na svou výstavu před lety na bráně. Tam se spojovalo malování s léčbou, kterou obrazy přinášejí. Hezky to umí vysvětlit. A hezky při tom

V lásce nakonec člověk udělá úplně všechno, po čem touží, bez ohledu na to, jestli je to mravné, nebo nemravné. (Arnošt Lustig)

vypadá. Pak přišel její muž a A povídali jsme si o Vízenburku. Jak jsem tam jednou s Bůvem spal a jak přišel v noci duch. Alespoň to Bův tvrdil. Přesně mi ukázal místo, kde stál. Manžel malířky si to místo nechal vysvětlit a ducha potvrdil. Prý tam určitě je.

Když byl Jaromír panem ředitelem, nosil intelektuální skoropleš. Teď má hřivu. Něco mezi Knížákem a Rejzkem. Ale hlavně – povídá úplně jinak. Mám optimistickéj pocit, že z něj čiší optimismus, kterej, zejména koncem ředitelování, rozhodně neměl. Pro nezavěčené třeba dodat, že dořediteloval z vlastní vůle a bez průšvihů. Intelektuálové pro to používají výraz syndrom vyhoření.

Tak teď: Vypráví o společnosti, se kterou staví roubené baráky kdesi v Orlických horách. Možná pod. Horami. Tak to jsou lidé vzdělaní. Kantoři, vystudovaní muzikanti a tak. Někteří mají přes ty baráky kvalifikaci (tesařinu a tak), jiní hlavně druhou univerzitu života. Když přijde ráno J do dílny, musí nejdřív zatopit a rozehrát ty protahovačky, protože mají olej zamrzlý. To taky patří k věci. Ta příprava. Atd.

Pak Štefan s motýlkem zahrál a když on u klavíru, tak jsme museli začít zpívat. To J taky umí.

Ale otevřený problém ALTERNATIVY zůstal. Jestli my ji nepotřebujeme jako ... tojejednaojakoco. Kvůli svému zdraví. A tím i kvůli zdraví lidstva, jak říkávám. Cožpak musí všichni ředitelové furt ředitelovat a všichni politikové furt politikovat?

25 12 2010 **Kazbunda**

Ve starých Literárkách přeš Zdeněk Mahler: „Tak jsem v Českém časopise historickém 1924/5 narazil na dvě kapitoly od jakéhosi Karla Kazbundy – fantasticky fundované!“ Hm, jaký to objev. A my, Jičínáci, ho známe? A Špálu, co se narodil ve Žlunicích? Víme,

že Gočár umřel v Jičíně a má tu realizace? Atd.

27 12 2010 Místo hejmistrování v hospodě
Ještě hodinu před jsem byl rozhodnut, že do Popovic na koncert Literáků pojedu. Pak jsem si to zdůvodnil nesjízdnou silnicí a šel na Svijany pěšky. Útulno. Hospodská vlídná. U stolu stejní dva hoši, kteří tu byli posledně. Povídají si, jak je svět špatnej a vyplývá z toho, že vlastně jen oni jsou ti dobří. Pak jeden z nich řekl: „Žádnou holku nemám, jsem sám.“ A ještě jiné věci, které jsem zapomněl. A oba si dali další. Pivo. Čtu si staré noviny a zatrhávám si, co bych si měl přečíst (Jiří Gruša: Dámský gambit, J. Cysařová: Otká Bednářová).

31 12 2010 **Silvestr**

Topíme na chatě. Ale jsme nejdříve museli vynosit jablka do sklepa. Zatopili v 11, bundu odložili po 2. hodině. Ale je to příjemné. Mažu zeleným. Pláň trochu zamlžené. Vlastně nevím, kam jedu. K posedu. Pak po stopě a opět do neznáma. Podivnej pocit, ale není nepříjemný. Najednou vesnice. Fakt, chvíli nepoznávám, kde jsem. Autobus tu, zvonička, Ano. Studeňany. Další pocit. Vědět, kde jsem. Není lepší nevědět?

Když mlha zmizela, už dobře směřuji ke Dvorečáku. Pak k Valdicům. Zpět. Zase mlha. Podruhé potkávám holku. Povídáme si. Jak kdo kde Silvestra. Trochu tajemná v tý mlze. Nebrání se povídání. Jakoby mi seslaná. Ale k čemu by mi byla? V mém věku.

Na chatě příjemně teplo, Há přikládala. Pijeme čaj. Je nám dobře.

Hlavně sem musíme hned po Novém roce. Vynosit ze sklepa ty jablka. Tenhle sklep se dovede hodně vysoko zatopit vodou. Há tvrdí, že se jednou ta voda vyleje do chaty. Fyzikálně je to vyloučené. Princip spojených nádob. Ale je Silvestr. Jsem trochu nahlodanej. Ale Silvestr není Apríl. Není to jedno? Stejně umřeme.

08 01 2011 **Co my na to?**

Zase snaha o nápravu lidstva. Někteří přátelé, zajisté v dobré vůli, posílají po

internetu nějaké kritické články. Reakci na projev prezidenta, úvahy o tom, jak se maj chudí lidé, nebo zas naopak jak se maj Hušáci a Dalíci, jak se nám vysmívají. Nebo kolik stál kde čí oběd. Co dělat, aby nebyl benzin drahejší. No a co. Co s tím? Přečtem, ponadáváme, dáme si pivo, nebo pustíme nějakou Ulici, Cukrárna, či Růžovku. Přenesem se do jiného světa, pan doktor, nebo paní Aninevímjaksejmenuje nás uspí a ráno nebude čas, čeká nás práce.

Ti dobrovolci si myslí, že cosí pro lidstvo vykonali tím šířením těch zpráv. Burcují lidstvo. K čemu? Vlastně to burcování ani nebolí. A je to asi ..., no je to morálnější, než posílat tu holku, jak se při poklepu myší svléká.

Dopr. Co s tím? Nojo. Musíme jim to říkat. Konkrétně, důkladně, důsledně. Hlavně můžeme těm místním prezidentům, které denně potkáváme. I těm servilním malým prezidentkům, a – tkám, kteří udělají všechno, aby se ve své funkcičce udrželi. Tady je řeč třeba o tom, jak si hlídají rozpočet, podle kterého jsou hodnoceni (a přemiováni). Či jak si hlídají, aby na půdě jejich instituce nezaznělo něco, čím by se znelibili. A proto utopí každý nápad, který vybočí ze zajetého klišé. Tady začíná občanské hrdinství: říkejme jim to, pišme to o nich.

09 01 2011 **Nejen o Židech**

Vzpomínka na transporty. Do synagogy přišlo 37 lidí. Pavel promítá fotky z rodinného alba Picků. V roce 43 si to album prozřetelně schoval skaut Karel u dobrých sousedů. Po válce si ho neměl kdo vyzvednout.

Jdeme zapálit svíčky k desce na nádraží. Honza vysvětluje, jak je obtížné stát se praktikujícím židovským konvertitou. Nechce se věřit, že na to musí přijet komise až z Izraele. Mezi lidmi v synagoze žádný Žid. Snad se o to pokouší jedna rodina. Zato pravověrných křesťanů tu hodně.

Jednoho ptám se proč. Vysvětluje, jak je pro něj důležité připomenout si život a smrt těch lidí ve srovnání s pohodou, v jaké teď žijeme my.

Pod pamětní deskou je keř – růžička. Ta kvete žlutými květy. Teď, v lednu. Okolo jsou ve dvou řadách hořčicí svíčky. Děti zapalují další. Baví je to.

Kde se tam vzaly ty žluté květy?

(P.S. k těm květům: žije tu jedna dáma, která se se svým partnerem čile účastní kulturního a společenského života. Má ke květinám životní vztah. V synagoze byla.)

12 01 2011 **V blázinci poezie**

Pošťák a Roman poslali mi fotky a povídání, jak v blázinci v Lnářích přijeli básníci a četli tam poezii. Pošťák je blázen, Roman je básník. Na pohled se od sebe nepoznají. Možná, že pošťák má čistší košili. Vžívám se do té situace. Muselo to být úžasné. Pak vymysleli, že by čeští básníci měli jezdit po blázincích a číst tam básně. Rád bych se k nim přidal. Ale nejsem básník.

A to vadí?

Kačenka

- Je střízlík. Na plaveckém tréninku (20 a i víc bazénů), když vyleze z vody, se klepe, že to vidíme až z divácké tribuny. Po skončení tráví dobu pod horkou sprchou. Vlasy odmítá si usušit důkladně. Když přijde domů, maminka ji udělá do kojenecké láhve teplé mléko, lehne, zakryje se, pije. Odpočívá. Zaslouženě. Je zase malá holčička. V tu chvíli je milá.

Nezávidíme tiše? Nechce se nám někdy takové péče? Bejt malej. Jistě že jo. Ale nesmíme. Škoda.

- Řešíme sociální problémy. Kača tvrdí, že Kryšpína spí mezi popelnicemi. Že ji tam Natka viděla. Vysvětluju, že znám, kde Kryšpína přespává. Kača nevěří. Natka (7) je větší autorita. Až se hádáme, lidi na náměstí se ohlížejí. Moje argumenty (byl jsem tam, fotil jsem) neuznává. Začínám se nasírat. Blbost.

Ano. I my velcí žijeme si v určitých představách, které nám vyhovují a neradí se jich vzdáváme. Ale už v sedmi letech?

- Naše Kačenka si ráda povídá s lidmi. S paní prodavačkou řeší problém vysvědčení. Ještě nikdy žádné nedostala. Ale slíbí, že ho přinese ukázat.

Zapřede na přechodu klidně hovor s policajtem. Třeba i na intimní domácí téma. Kupříkladu, kdo doma uklízí. A policajt zapomene řídit dopravu. A provoz je daleko plynulejší.

- Její postoj ke škole dost se mění. Naposledy, když jsem se zeptal, co jí ve škole nejvíc baví, pravila, že přestávky. A že všechny předměty jsou na nic. Spoustu věcí už ví a ty ostatní nebude potřebovat. Neměla by to říct panu ministru přes školství? Když je tak ukecaná a v mnohém má pravdu?

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská
367, Jičín, tel.: 493 523 492.
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL s. r. o. Jičín,
GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.
Denisova 504, Jičín
tel., fax: 493 523 024

AG INFO
software pro zemědělství
Denisova 504, Jičín
www.agifo.cz
aginfo@aginfo.cz

AVEFLOR, a. s. BUDČEVES
www.aveflor.cz

LAUREÁTI JIVÍNSKÉHO ŠTEFANA

1996 – K klub – 41 nominací:

KLAN – Kacákova Lhota * Z. Vašková
– Hořice * M. Zajíček a K klub – Jičín

1997 – K klub Jičín – 37:

I. Chocholáč a spol. - N. Paka * J. Macák
a Větráci – Kopidlno * E. Bílková, L.
Šoltysová

1998 – pivovar N. Paka – 90:

P. Charoušek – Turnov * J. K. Tyl –
Hořice * V. Úlehla - Jičín

1999 – zámek Jičín – 120:

Hořeňák – Lázně Bělohrad * E. Bílková –
St. Hrady * J. Gottlieb – Jičín (předal A.
Hlavatému) * Prochor – mimo hlasování
poroty

2000-hospoda Roboucy – 118:

M. Roček – Jičín * K. Macounová a J.
Pospíšilová – Libošovice (losováním)

2001 - Libaň - 116:

J. Řezníček a divadlo Martínek Libaň * Z.
Chalupa - K klub Jičín (los)

2002 – Hořice – 155:

Oskar Teimer – Černín * Veronika
Kuřiková – Nová Paka (los)

2003 – Železnice – 137:

Irena Škodová – Libaň * K – klub Jičín
(los)

2004 – Nová Paka – 107:

Věra Rychterová * OS Lodžie Jičín (los)

2005 – Jičín – 181:

Jivínský Štefan* OS Zebín (los)

2006 – Veliš – 224:

Vladimír Úlehla – Jičín * Štěpánka
Fléglová – Hořice (los)

2007 – Kopidlno – 225:

Oldřich Suchoradský – Mlýnec *
Novopacké sklepy – NP (los)

2008 – Sobotka – 218:

Blažena Zatloukalová – Hořice * Milan
Ertl – Hořice (los)

2009- Libuň - 237:

Miloslav Bařina – Nová Paka *Josef
Teichman – Železnice (los)

2010 – Miletín – 251: ?